

[Indenrigs- og boligministeren.]

Da byggestøtteloven blev vedtaget i 1946, lå rentefoden i Danmark på et sted imellem 3½ og 4 pct. Siden den tid er prisen på pengene steget betydeligt, og en opretholdelse af fuld lempelse for statslånene til boligbyggeriet er derfor en tungere byrde på samfundet end forudsat i 1946; også udfra det synspunkt finder jeg den regulering af ydelserne, som nu er foretaget, rimelig.

Jeg vil gerne tilføje, at administrationen af boligstøtteloven i højere grad end før må se på, hvorvidt de ansøgninger, som indkommer, vedrører ejendomme, samfundet kan forsvare at sætte penge i.

Min forgænger har været inde på den samme tankegang, da han i cirkulæret af 21. oktober i år bestemte, at parcelhuse over en vis håndværkerpris — i hovedstaden 43 000 kr. — kun kunne opnå statslån i forhold til denne sum. Jeg har fundet det rigtigt at skærpe denne kurs ved i novembercirkulæret på forhånd at nægte statslån til parcel- og rækkehuse, hvis anskaffelsespris — hvad håndværkerudgifterne angår — overstiger 50 000 kr. i hovedstaden og noget mindre i købstæderne og endnu mindre i landdistrikterne. Der kan ikke være nogen samfundsmæssig opgave i at udlåne penge i enfamiliehuse af en højere værdi.

Desværre er der allerede forinden cirkulærets udfærdigelse til ministeriet indsendt et så betydeligt antal ansøgninger om statslån til parcelhuse, hvis håndværkerudgifter lå meget væsentligt over disse grænser, at imødekommelse af disse ansøgninger vil betyde en meget stærk belastning af statsbudgettet. Jeg har derfor efter svære overvejelser ment, at det var rigtigt at give de sidstnævnte bestemmelser virkning også på disse ansøgninger. Jeg er klar over, at navnlig denne bestemmelse vil føles som et meget hårdt slag for de mange, der har ansøgninger liggende i ministeriet. Det er nødvendigt at understrege, at staten ingen forpligtelser har, før tilsagnet om statslån er givet. Den enkelte ansøger kan vel føle sig skuffet, når nøglen i statskassen drejes om, men der er for mig ingen tvivl om, at det i den nuværende vanskelige situation er bydende nødvendigt, at administrationen af statslånelovgivningen tilrettelægges på en sådan måde, at lånemidlerne strækkes mest muligt. Der har allerede fra forskellig side været fremsat kritik imod mig, fordi man har anset mig for at være en fjende af parcelbyggeriet. Dette være langtfra. En-

familiebyggeriet er tværtimod efter min opfattelse den bedste boligform, og jeg er naturligvis fortsat villig til at yde støtte til det parcelbyggeri, som prismæssigt og med hensyn til materiale- og arbejdskraftforbrug ligger på linie med etagebyggeriet. Det, jeg har ønsket at skære væk, er de vildskud, der repræsenteres af det større og mere luksusbetonede parcelbyggeri, som har beslåglagt altfor store lånemidler og belastet statsbudgettet med altfor store udgifter til rentesubventioner.

Men det kan heller ikke være ubetinget rigtigt at give tilsagn om statslån til etagelejligheder, hvis anskaffelsessum pr. lejlighed forudsætter en husleje, der ligger hinsides den jævne mands muligheder. Som eksempel på dette skal jeg nævne et særligt aktuelt tilfælde.

Fra min forgænger har jeg arvet problemet om punkthusene på Bellahøj. Efter de beregninger, der er foretaget i ministeriet, er anskaffelsessummen pr. lejlighed i dette gigantiske foretagende 50 000 kr., og det statslån, der skal ydes pr. lejlighed, ca. 30 000 kr. Bellahøjprojektet gennemføres af sociale selskaber, som alle nyder megen agtelse for den indsats, de har øvet på boligbyggeriets område. Jeg har derfor ingen grund til at tro, at der ikke i disse byggeforetagender på Bellahøj er taget de videst mulige hensyn til god økonomi, men jeg vægrer mig ved at tro, at lejligheder til en anskaffelsespris af 50 000 kr. i et etagehus med blot skygge af ret kan rubriceres under betegnelsen socialt byggeri og dermed gøre krav på, at samfundet sætter sine økonomiske kræfter bag det op til 97 pct. af anskaffelsesprisen.

Byggestøtteloven indeholder en bestemmelse, hvori begrebet „socialt boligbyggeri“ nærmere karakteriseres som hovedsageligt eller udelukkende bestemt for mindrebeholdede. Det bør dog vist derfor i fremtiden være overladt til det private byggeri at græsse på de områder indenfor byggeriet, som ligger over det mere jævne boligbyggeri.

De tilsagn, som er givet i min forgængers tid til Bellahøj, er vel ikke juridisk forpligtende for staten overfor hele Bellahøjbebyggelsen, men jeg mener, de er så stærkt bindende, at jeg i finansudvalget har søgt og fået en bevilling, der nu muliggør at give det endelige statslånetilsagn, for såvidt man iøvrigt kan blive enig med bygherrerne om de nærmere betingelser.

Det er mig magtpåliggende at sige, at jeg ikke med disse bemærkninger har villet rette nogen bebrejdelser mod min forgænger. Jeg ved af egen erfaring, hvor stærk hans